

politiske Opfattelse. Nej, vi maa rette os derefter og tage vort Bestik deraf. Og baade naar man ser de Referater, der er fremkommet fra Folkeforbundsmødet i Genève, og naar man har hørt de Taler, som ærede Medlemmer, der har deltaget i dette Møde, har holdt her i Tinget, maa man jo, naar alt kommer til alt — selv om vi naturligvis kan sige, at vi har ikke nogen juridisk Forpligtelse til at have noget Forsvarsberedskab i vort Land —, dog erkende, at den moralske Forpligtelse, saaledes som det bliver hævdet af andre Lande, at de føler, at de har den, den paahviler ogsaa os.

Hvad er da det, der skal bevirke, at ogsaa vi skal have et Forsvarsberedskab? Det er for det første dette, at vi skal kunne vise, at vi er et selvstændigt Land og ikke lader os løbe omkuld af en tilfældig Flok, der rustet Korps, der vil gaa ind over vore Grænser. Og det er tillige dette, at vi gennem dette Forsvarsberedskabs Tilstedeværelse vil vise, at vi er med i det solidariske Folkeforbundsarbejde for at sikre Freden. Jeg mener, at vi maa have et Forsvarsberedskab, og jeg mener ogsaa, vi evner at have det. Jeg ønsker ikke mere Forsvar end det, vi har, og jeg kan ogsaa tænke mig, at vi, naar Situationen ændrer sig, kan indskrænke yderligere paa visse Felter. Men een Ting maa jeg under alle Forhold kræve, og det er, at den Ungdom, der skal gaa ind i en Forsvarsstyrke, hvad enten denne kaldes Hær eller Vagtkorps, at den faar en forsvarlig Uddannelse og navnlig ogsaa en forsvarlig Udrustning.

Jeg ved meget vel, at det Forslag, den højtærede Forsvarsminister har fremsat om at bevilge et større Beløb til at gøre vore Geværer mindre skudsikre, almindeligvis udover Landet mødes af det jævne danske Grin; men ser man nøjere paa dette Forslag og navnlig paa de Konsekvenser, det i Virkeligheden vil medføre, om det bliver gennemført, om den Aand, det er baaret af, kommer til at gøre sig gældende, er Sagen alligevel mere alvorlig, og jeg vil for mit Vedkommende hævde, at ingen Sine er ansvarsbevidst dansk Ungdom blevet mødt med større Haan end den, der ligger i dette Forslag og i dets Aand. Vi skal ikke have et Forsvar for at agere i en Krig, og vi skal heller ikke have et Forsvar for de blanke Knappers Skyld, men vi skal have et Forsvar baade som Assurance for Freden i vort Land, indadtil og udadtil, og ogsaa som Medassurance for Freden mellem andre Lande, den Fred, der skal sikres gennem Folkenes Forbund. Vi for vort Vedkommende vil være med til at sikre denne Fred,

thi vi ved, hvad Freden er værd. Vi ved, hvad den er værd for et Folk, thi dyrekøbte Erfaringer har vist ikke mindst det danske Folk, hvad Freden betyder. Vi ved, at de sidste 60 Aars Fred har for os været af uvurderlig Værdi, idet man baade paa det aandelige og paa det materielle Omraade har vundet Fremskridt paa Fremskridt. Vi ved, at vi i de Aar har faaet skabt en Bedring i Samfundsforholdene baade socialt og kulturelt, saa vort Samfunds Indretning kan tages til Mønster af andre Folk og andre Lande. Vi vil værne om denne Fred ved villigt at paatage os ikke uoverkommelige Byrder, og jeg tror, at navnlig den danske Ungdom i særlig Grad vil understrege dette, thi den vil gerne være med netop i det Arbejde, der er taget op for ved fælles Hjælp at styrke og bevare Freden i Europa. En sund umiddelbar Bedømmelse af hele Situationen siger os, at Forholdene, saaledes som de ligger i dette Øjeblik, er meget alvorlige.

Men ved Siden af det, som vor Forstand siger os, staaer tillige det, at den Ungdom, der nu lever i vort Land, maaske stærkere end Ungdommen i tidligere Tid, føler, hvad den ejer i vort Sprog og i de Minder, der knytter sig til vort Fædreland. Jeg tror, den gør det, fordi den Ungdom har levet i en lykkelig Tid, hvor Nationalitetsfølelsen i Virkeligheden har været i fremadskridende March, og jeg tror, den gør det, fordi den har faaet at se, at det danske Folk har været inde i en Periode, hvor man mere og mere har hævdet Danmarks selvstændige Stilling indadtil og udadtil, ikke blot som Land betragtet, men overalt, hvor det danske Flag vistes, eller hvor danske Mænd kom frem for at vinde ny Stilling eller nyt Marked. Denne Nationalitetsfølelse er en baade sund og sand Nationalitetsfølelse, som man kun kan glæde sig over, og jeg mener at mærke et Udslag netop af denne sande Nationalitetsfølelse, baade naar jeg mødes med jævnaldrende og vi taler om nationale, kristelige eller sociale Formaal, og naar jeg ser Ungdommen kæmpe paa Idrætskamppladserne for at hævde de danske Farver, eller naar jeg taler med de unge om den Glæde, de føler, naar de hejser det danske Flag ved deres Hus eller Gaard eller en Søndag Formiddag i Kolonihaven. Den sunde reale Bedømmelse af vore Forhold indadtil og udadtil, parret med sand Nationalitetsfølelse, har baaret vort Folk og vort Land gennem vanskelige og haarde Tider, men det er ogsaa de to vigtige Faktorer, der vil — det er mit Haab — være til Stede i det